

Валери Иванов

Залог

И зърнах пак прииждането на зората,
и дланите ти нежни приласках,
и стенеше като устрелян вятърът,
подобно неизречен грях...

Душата ми – измамна фуста –
прилича на открехната врата.
Надзърнал в крехката пролука,
изчезна зейналият мрак.

И тъжен беше този бяг.
На този бряг ще бъдем само двама –
ти, залезът и аз.
Това не е любовна мелодрама.

Това е в профил и в анфас – картина на Пикасо.
Детайлите са демонски вселени.
След теб, като инок – ще сложа расо,
пред Бог ще падна на колене...

Шегувам се – един и същ,
не искам и не мога да съм друг!
Това ли е залогът да си мъж... –
Любимата да бъде вечно тук.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11093>]